

ffe, hvis man paa en lempelig Maade skyder Sagen til Side, efter at den først er dragen frem paa den Maade, som iftet er. Det er det, der har været Motivet for mig til ikke at slutte mig til den Opfattelse, som Flertallet i Udvalget er kommen til, idet det vil udskyde enhver Indstilling. Naar det er sagt af et æret Medlem af Udvalget — jeg tror, det var det ærede Ste Kongevalgte Medlem (Hofensprn-Leilmann) — at han ikke fandt, at det var rigtigt at knytte en saadan Indstilling til en Sag, der egentlig kun angaar et Regnskabspørgsmaal, saa kan jeg ikke erkende det. Det hedder jo steds, forsaavidt min Sukommelse ikke skuffer mig, ligesom det hedder her i Indledningen til Beslutningen: „Med nedensaaende Forbehold og Udtalelser frastiger Nigsdagen“ osv. Nu tror jeg, at dette er et Punkt, som maa siges at komme ind under Udtrykket Udtalelser, og jeg tror, der er fuld gyldig Anledning til at fremkomme med en Udtalelse her. Naar det af den sidste ærede Taler, er bleven udtalt, at Mindretallets Forslag ikke paa nogen tydelig og fylbig Maade udtrykker den Anerkjendelse, som man fra alle Sider synes enig om at skænte den høitærede Minister, saa skal jeg tilvisse erkende dette, og jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg har haat min Tanke henvendt paa et andet Forslag, der tiltalte mig mere, og hvori der paa den ene Side udtaltes en mere bestemt Anerkjendelse og paa den anden Side paa en mere positiv Maade udtaltes, hvad det egentlig var, man ønskede forandret i Værkets Tilstand. Jeg har imidlertid, da det andet Medlem af Mindretallet satte Pris paa den Indstilling, der her foreligger, ikke fundet Anledning til at stille mig fra ham i dette Punkt, da vi i øvrigt vare enige i den Mening, vi lagde deri. Efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Marineminister, tror jeg heller ikke, det kan volde hverken den ærede Minister eller Thinget nogen Vanskelighed, at det bliver vedtaget. Som sagt, jeg erkender selv, at det kunde udtrykkes paa en fyldigere og mere bestemt Maade, og jeg skal give det Tilfagn, at jeg, hvis Mindretallets Forslag bliver vedtaget, skal tage det under alvorlig Overveielse inden tredie Behandling og da gjøre Forslag til en anden Indstilling, som da paa en mere klar, bestemt og fyldestgjørende Maade skal udtrykke de Ønsker, der ere bleone udtalte af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Bloug). Jeg har efter de Udtalelser, der fremkom fra ham, troet det nødvendigt at udtale dette.

Jessen: Jeg har aldeles ikke talt om, at det skulde være mit Ønske, at Noget skulde skydes til Side; men jeg har talt om, at, naar man bestandig lader de samme 10,000 Lønder Kul og de samme 13 Favne Brænde gaa igjen det ene Aar efter det andet og da spører den selvsamme Historie frem igjen, saa forekommer det

mig, at man gjør Billedet fortere, end det skulde være.

Fischer: Jeg tror, at jeg tør forudsætte, at der er et almindeligt Ønske om, at jeg vil bestrebe mig for at fatte mig saa kort, som jeg efter Omstændighederne kan gjøre det. Jeg blev paamindest om at være kort, og jeg skal oprigtigt bestrebe mig for at følge Paamindesten. Jeg antager, at det høitærede Thing ønsker snart at afslutte Forhandlingen, og jeg skal derfor ikke forlænge den mere, end det for mig er aldeles nødvendigt. Først maa jeg tillade mig at knytte en Bemærkning til den ærede Ministers Foredrag og navnlig til Begyndelsen deraf. Man maa over Uenigheden i denne Sag ikke glemme Enigheden, og jeg er den ærede Minister taknemlig for, at han klart og bestemt pointerede, i hvilke Punkter han var enig med Statsrevisionen. Han er enig i, at der har fundet beklagelige Uordener Sted ved den omhandlede Leilighed paa Bærftet, og der kunde kun være Meningsforffjel tilstede paa et enkelt Punkt, nemlig om det, hvorvidt der har fundet nogen egentlig Mislighed, noget Bedrageri Sted ved Besigtelsen. Den ærede Marineminister har nu givet en Skildring af, hvorledes det gaar til paa Orlogsværftet ved Besigtelse, og hvorledes det i ethvert Tilfælde kan formodes at være gaaet til ind denne Leilighed. Jeg hørte med meget spændt Opmærksomhed, hvad den ærede Minister sagde, og ventede hvert Dieblif, at han skulde komme tilbage til den Skrivelse, jeg igaar tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig den ærede Ministers Jorgjengers Skrivelse til Statsrevisionen af 20de Mai 1873. Denne Skrivelse omhandlede Fremgangsmaaden ved Besigtelser paa Orlogsværftet og navnlig Ministeriets Forhold dertil. Skrivelsen er ikke sendt Statsrevisionen tilfældig; men efter at den her omtalte Sag var fremdraget, har Statsrevisionen skrevet derom til Ministeriet, og Ministeriet netop med denne Sag for Die skildret for Statsrevisionen, hvorledes det skulde gaa til ved Besigtelser af Lømmer paa Orlogsværftet, og i Skrivelsen staar, at ethvert Stykke Lømmer, der ikke fuldstændig svares til de stillede Fordringer, skal kasseres. Der staar endvidere deri, at et kasseret Stykke Lømmer ikke under nogen Omstændighed kan antages af Værftet uden Ministeriets specielle Resolution i ethvert enkelt Tilfælde. Jeg henlede Opmærksomheden derpaa i Gaar, og hvad jeg nu har sagt i Dag vil være tilstrækkeligt til, at Enhver, der sammenligner den Skildring, som den høitærede Minister har givet af Fremgangsmaaden, med Skrivelsen, vil finde, at det ikke er muligt at bringe disse to Ting i Samklang med hinanden; men Statsrevisionen vil vistnok Enhver indrømme, er berettiget, ja forpligtet til at gaa ud fra, at det forholder sig saaledes, som det er meddelt den af Ministeriet